

Promyk — Elimaga.

Między niebem a ziemią błąka się moja dusza. Gdzie bije melodie w rytm świata . Raz radosną,a raz smutną. Kobieta z marzeniami ,gdzie próbuje osiągnąć swoje cele marzeń chociaż nie raz się nie udaje to się nigdy nie poddaje . Warto marzyć ,bo marzenia to część życia .

W ciemny świat moja poświata rzuca światło nadziei . Światło które bije coraz mocniej .

Ono nie gaśnie.

Kim jestem ? Promykiem nadziei czy kobietą która ma swoje cele i marzenia, a nieraz się pogubi .

Jedni nazywają mnie tak inni tak .

Idę szukając chociaż małej iskiarki w cieniu .

Szukam i szukam tego co mi pisane ,lecz od razu nie jest mi wszystko dane .

Tak teraz w owym świecie kiedy ciężko i trudno wiem , że kiedyś rozjaśni się mrok .

Znienacka pojawia się ogień , który płonie na pomarańczowo zbliżam się do niego wpatruje w jego płomień. Czuję jak ogrzewa moją poświatę która rozjaśnia ciemność

Kopiowanie tekstów, obrazów i wszelkiej twórczości użytkowników portalu bez ich zgody jest stanowczo zabronione. (Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych, Dz.U. 1994 nr 24 poz. 83 z dnia 4 lutego 1994r.).

Elimaga., dodano 22.09.2024 08:40

Dokument został wygenerowany przez www.portal-pisarski.pl.